

Kdo je Dr. Nona Kuchina?

Doktorka Nona Kuchina je uznávaným vědcem, lékařkou, akademičkou Moskevské, newyorské a izraelské akademie věd. Získala titul Žena roku 2000 v Izraeli za práci v oblasti výzkumu Archeobakterie. Založila a vede vědecko-průzkumné laboratoř Lenom v Izraeli.

Je autorkou více než 40 vědeckých publikací předložených na mezinárodních sympoziích. V roce 2004 byla oceněna zlatou medailí Ruského fondu míru.

Osobně ocenili její práci i bývalý prezident USA George Bush s manželkou, starosta města New York Michael R. Bloomberg, senátorka Hillary Clintonová a jiné významné osobnosti.

Její životní příběh:

V 17-ti letech jsem byla velmi horlivou dívkou, protože jsem už měla životní cíl: rozhodla jsem se stát lékařkou! Jen táta pochyboval, protože velmi chtěl abych byla vědcem-fyzikem. I v okolí všichni říkali: "Holka. Židovka. Dveře lékařské vysoké školy před ní jsou uzavřeny." Ale já jsem se nerozčilovala a odpouštěla jsem jim jejich neinformovanost, oni prostě ještě neznali moje motto: "Přes trny ke hvězdám".

Probouzela jsem se v 6 hodin ráno, sedala k učebnicím, pak škola, po škole znovu učebnice a tak denně do 11 hodin večer.

Byla jsem divným dítětem, bez kamarádek, chlapeci mne prostě nezajímali. Stálý tlak učení, snaha být vždy první, ukončit školu s medailí? můj organismus se nacházel ve stálém stresu. A to neprošlo beztrně.

V jeden deštivý květnový den jsem šla do školy na konzultaci před zkouškou. Vracela jsem se v lijáku. Když jsem se vrátila domů, nemohla jsem se zahřát. V noci jsem dostala horečku. Teplota 40 stupňů. Obvodní lékařka se domnívala, že jsem onemocněla nějakým nachlazením a léčili mne jako na banální nachlazení. Jen rozborů krve neodpovídaly celkovému obrazu nemoci. A za 10 dní u se nosu objevil první lymfatický uzlíček. Pak se uzly přemístily podél krku. Naordinovali UVČ, což rázně zhoršilo můj zdravotní stav. Ale já jsem se rozhodla, že moje onemocnění není vážné a nemám čas chodit na vyšetření, a pokračovala jsem v učení a přípravě na zkoušky na vysokou školu. Protože se teplota nesnižovala, dovolili mi dělat zkoušky ze tří předmětů v jednom dni. Pak byly přijímací zkoušky na vysokou školu. Protože jsem byla medailistkou, bylo dostačující pro přijetí, udělat jen první zkoušku na výbornou. Ke svému zděšení jsem dostala 4 z fyziky a místo jedné zkoušky jsem musela dělat zkoušky všechny. Po přijímacích zkouškách jsem měla nakonec čas ulehnout do nemocnice na vyšetření a nechat si udělat biopsii lymfatických uzlin. Na jeden den, kdy na Minské vysoké škole vyvěšovali seznamy přijatých studentů, mne pustili z nemocnice na revers. Svítalo sluníčko, byl jasný podzimní den. Táta jel do školy jako první. My s mámou jsme nejdříve zajely pro výsledky histologie, protože je dělali v jiné nemocnici. Dali mi do rukou výsledky CR horní čelisti. V ten okamžik jsem nechápala, že je to smrtelný ortel, ale pot mi zrádnými studenými potůčky stékal podél těla a současně mne ochromil pocit strachu a ztratila jsem řeč. Až po dvou týdnech jsem se dozvěděla význam těchto dvou latinských písmen?

Pak jsme s mámou mlčky tramvají dojely k vysoké škole. Naproti nám šel pochodovým krokem táta (v minulosti byl důstojníkem) a radostně křičel: "Holčičky, šijte bílé pláště!?" Jen večer jsem slyšela jak máma v kuchyni plakala a šeptala tátovi o výsledcích histologií. Ráno mne odvezli k profesorovi Seržaninovi a on v mé přítomnosti mámě řekl: "Je nutné odstranit oko a horní čelist. V tomto věku nemoc probíhá velmi agresivně!"

Od tohoto okamžiku byla jsem jako ve snu. Stav se zhoršoval ne ze dne na den, ale z hodiny na hodinu. Lymfatické uzliny na krku mne prostě dusily, ale moji rodiče se nevzdávali. Máma řekla, že pokud je souzeno, tak dítě přežije, ale odstraňovat oko a horní čelist nedovolí. Ráno táta oblékl vojenskou uniformu (tehdy už byl v záloze) a odletěli jsme do Leningradu na Vojenskou Lékařskou Akademii. Za velkou částku peněz, to jsem se dozvěděla o hodně později, uložili mne na chodbu oddělení čelistně-obličejové chirurgie ve vojenské lékařské akademii.

Samozřejmě jsem v noci nespala. Ohromující pro mne byly dvě věci:
za první - křik z nemocničních pokojů
za druhé - v oddělení se léčili velmi divní lidé s "choboty", které začínaly na ruce a končily na obličej (později jsem se dozvěděla, že je to plastika dle metody Filatova).

Ráno teplota klesla pod 40 stupňů kvůli průvanu. Při ranní vizitě ke mne přišla skupina lékařů, profesor Kabakov řekl: "Opilce dáváte do pokojů a tak těžce nemocnou dívku jste dali na chodbu?" Biopsie byla stanovena za týden, protože teplota neklesala. Začaly těžké dny očekávání. Máma přestala pracovat a seděla se mnou. Každý den mi povídala vtipy a veselé historky. Ani slovo o nemoci nebo prognóze onemocnění. Až když jsem se stala mámou sama, mohla jsem ocenit sílu a energii této podivuhodné ženy. Zнала všechny v oddělení počínaje hlavním lékařem konče sanitární sestrou, při tom vždy zářila energií a byla pevně přesvědčena, že může všechno. První biopsie byla stanovena přes ústní dutinu. Udělali mi jen místní umrtvení. Když vešli do gajmorové dutiny, začaly problémy. Operace "naživo" trvala 2 hodiny. A když začali seškrabovat kost, křičela jsem tak, že se seběhlo celé oddělení. Za křik jsem dostala facku.

Po návratu do pokoje jsem řekla mámě, že nenávidím tuto zatracenou nemoc, "babu - vampírku". Přesně za týden musela být operace opakovaná, protože začalo hnisání kosti. Pamatuji si na pach hniječícího masa, který mne pronásledoval 24 hodin denně. Bolest mne trápila bez přestání. Přestala jsem jíst. Anestetikum působilo maximálně hodinu, pak mne vlna bolesti znovu zaplavovala s ještě větší intenzitou. Silně postupující nádor mne dusil, jeho tlak stále se zvětšoval a směřoval dolů ke krku. Zapsali mne na ozařování před chirurgickým zásahem v naději, že nádor se zmenší, proto mne převedli do hematologického oddělení. Začala epidemie chřipky. Mámu přestali pouštět do nemocnice. Brzy se stmívalo. Postávala jsem u okna a slzy z osamocení, strachu a beznaděje mi stékaly po tvářích synchronně s padajícím sněhem za oknem. Začali mne vozit na "pušku" (ozařování), přesněji řečeno, šla jsem na ozařování sama ve vojenské vatované bundě, erárních válenkách pro dospělého muže, zpět mne vezli na invalidním vozíku. Máma věděla, kdy mne měli převézt, stačila mne dohonit, dát pusku a pak čekala ve větru, kdy mne povevou na vozíčku zpět. Během procedury jsem zůstávala sama v pokoji se silnými zdi tmavé pískové barvy. Moje vyčerpané tělo pokrývali těžkou olovenou zástěrou tak, abych se nemohla hnout. Na ty části tváře, které neměly být ozářeny, pokládali listy tlusté olovené gumy. Když mne ponechávali na několik minut na ozařování samotnou, zdávalo se mi, že padám do hluboké tmavé jámy a nemohu se odtud dostat, protože stěny této jámy byly kolmé a absolutně hladké. Připadalo mi, že doba ozařování neskončí nikdy.

V tu dobu se mi rozhodli přidat hormony (dexometazon). Moje neúnavná máma dokázala přivést z Moskvy do Leningradu profesora histologie Křyžanovského a on potvrdil diagnózu - lymfosarkóm. Operaci odkládali, protože nádor byl spojen s aortou a po rentgenové terapii se nezmenšoval. Pravděpodobnost prodělat radikální operaci, tzn. zlikvidovat celý nádor, se rovnala nule. Přidaly se vedlejší účinky hormonální terapie. Tělo oteklo, obličej byl jako měsíček, pokrytý černým mechovým porostem a předávkování hormonů pak vyvolalo hnisavou vyrážku, která se postupně proměnila v kůrku, která pokryla celé tělo. Přidala se tachykardie, dechová porucha, bolesti v kostech, unavenost. Pamatuji si, že jsem začala jíst vše bez výběru: chleba, sladkosti, kompoty dokonce nemocniční polévku. Čekala jsem, kdy přijde máma s jídlem, ale ještě víc na to, kdy odejde, abych si mohla vše sníst bez výběru. Vystala otázka o mém převozu do onkologického centra Pesočnoje, protože v nemocnici jsem byla už více než 6 měsíců. Dospěla jsem: denně kolem mě umírali vojáci, důstojníci, jejich manželky. V těchto odděleních nebyly jen děti, protože to byla vojenská lékařská akademie. Doktoři byli ve slepé uličce: nemoc postupovala, rentgenoterapie nepřinesla žádné dobré výsledky, hormonální terapie vyvolala jen zhoršení. Poslali mne domu zemřít.

Sama už jsem nechodila. Nosili mne na rukou. Když jsem se vrátila domů, ležela jsem v obýváku a chodili k nám kamarádi, přátelé a příbuzní abychom se rozloučili. Všichni odcházeli v slzách. Přesně tři dni vydržela máma tento děs. Na čtvrtý den objednala letenky do Leningradu. Nevím kolik sil musela vynaložit na to, aby mne dostala podruhé do Vojenské Lékařské Akademie a přesvědčila profesora Kabakova, aby mne operoval. Večer před operací mne celé oddělení přesvědčovalo, abych si ostříhala cop. Řekla jsem: "Ne!" Vložila jsem do slova NE celou svou sílu odporu ke smrti!!!

Když mne vezli na operaci byli nuceni zamotat mi hlavu do prostěradla, protože čepička na můj cop byla malá. A ráno přišel otec a navlékl mi na jednu nohu bílou botičku a na druhou červenou. A řekl: "Dcerko, at' je unosiš do děr!"

Operace pokračovala 8 hodin. Táta kouřil Běloros jednu papirus za druhým. Myslím, že není možné si představit, jak moji rodiče stáli vedle operačního sálu tyto dlouhé nekonečné hodiny. Za 5 a půl hodiny vyšel profesor Kabakov, hodil gumové rukavice na podlahu a řekl: "Konec, rozřízl jsem aortu, minuty holčičky jsou sečteny."

Ale Bůh mne nenechal. Nevím jak (myslím, že nikdo neví jak), nehledě na to, že v tu dobu v Rusku ještě neměli šicí materiál na cévy, aortu mi "zalátali". Až po dvou a půl hodinách mne vyvezli z operačního sálu. Máma povídala, že mne vezli napřed nohama jako mrtvolu a odvezli mne do pokoje smrtelníků. Do tohoto pokoje dávali jen umírající. Máma uchopila mou ruku a řekla, že jsem naživu. A v ten okamžik táta ztratil vědomí. Pamatují si, jak se nade mnou sklonili lékaři. Volali na mne: "Nonno, Nonnčik, ty nás slyšíš!".

Instinktivně jsem prudce zvedla hlavu a pocítila, jak mi pod obvazem tekla horká tekutina. Máma povídala, že obvaz byl rudý od krve. Doktoři začali rychle hledat aortu, aby přidali krev nebo fyzický roztok, ale stěny cév se slepily. Nikdo nepočítal s kladným výhledem z této situace. Začali rychle připravovat operační sál pro cévní sekci (řez tkáně pro vyhledání cévy). V pokoji zůstala sanitární sestra, která myla podlahu. Vyšlo najevo, že je studentkou lékařského institutu. Přišla ke mne, začala klidně hledat aortu a - našla! Tak jsem zůstala naživu. Za tři dni jsem vstala. Můj mladý organismus, nehledě na to, že na pátý den se zanítily všechny ostatní lymfatické uzliny a začaly mne zase dusit, pokračoval boj o můj život. Profesor Kabakov řekl: "Teď ji může zachránit jen chemoterapie".

Máma za valuty sehnala Vinblastin, prostředek pro chemoterapii. Začaly procedury a k mému stálému dušení se přidal pocit vyčerpávajícího zvracení. Čekala jsem na konec dne, ale slabost a zvracení nepřecházely ani v noci. Úleva přicházela jen na jednu-dvě minuty po zvracení. Za týden chemoterapie se ze mne stala kostra, s černými kruhy pod očima a velikánským nádorem na krku. Obličej byl pokrytý mechovými černými vlasy ještě po hormonální terapii. Vlasy vypadávaly po hrstech, můj přepychový cop se proměnil ve slaboučký copánek. Zrcadlo v mém pokoji sundali a odnesli. Nemoc neustoupila. Z pozice konvenční medicíny bylo uděláno všechno!

Byl by to konec pro mnohé, ale ne pro mou mámu. Dozvěděla se, že existují alternativní metody léčení a obrátila se na nejnámější v tu dobu ženu "lékařku z Leningradu", která ovládala metodu akupunktury. Od ní se dozvěděla o čínské medicíně založené na rovnováze energií Jin-Jang. Už v tu dobu se v Číně snažili léčit rakovinu jehlovou terapií. Tato doktorka řekla, že po propuštění Nonny z nemocnice, ji vezme na jehlovou terapii. Ale moje máma nemohla čekat. Když uviděla na chodbách Vojenské lékařské akademie čínské lékaře, stážisty, hned se jich zeptala, jestli neovládají metodu akupunktury? Stážisté přivedli své dva čínské kamarády. Přicházeli v noci po odchodu všech doktorů. V průběhu dvou týdnů mi čínští lékaři dávali injekce s neznámým roztokem do biologicky aktivních bodů na ruku. Vysvětlili, že pomocí cizí tekutiny dávají organismu impuls pro stimulaci vlastních rezerv organismu a organismus začíná bojovat.

Bůh mě však neopustil, nezemřela jsem! Bolest neustupovala. Pouze díky opravdovým lékařům (pozn. lékaři z Číny na stáži v nemocnici), mé touze žít, neúnavné energii a optimismu mé mámy a modlitbám babičky jsem zůstala naživu po předchozí návštěvě u smrti ?

Zůstala jsem naživu. Ale pamatují se na každý den, kdy mne hryzala nemoc a ještě si pamatují na nasládlý pach nelítostné smrti.

Produkcí dr. Nona, chci věnovat lidem, kteří potřebují pomoc. Lidem, kteří ztrácejí poslední jiskřičky naděje. Lidem bezbranným, jichž před tváří smrti nemá co ochránit. Takovým lidem, jaká jsem byla sama. Díky tomu jsem přežila a s pomocí lidí jako jsem já, kteří nejsou lhotejní, jsem vytvořila naši produkci.

Od té doby přesně vím, že ten, kdo bojuje o život i při strašných nevyhléditelných nemocích - zůstává naživu. Velmi důležité je, aby spolu s nimi bojovali silní stejně smýšlející lidé. Proto jsme připraveni jít s každým, kdo je připraven bojovat o svůj život?

P.s.

Moje zdravotní karta byla nalezena našimi distributory v archivu Vojenské lékařské akademie.